

فرهنگ
ژاپنی - فارسی
همراه با تلفظ

مؤلفان: سائومل، النور هارڑ، ماری نودا

گردآوری: مظاہر باگری

انتشارات آیندگان

دانشیار

استاذاب آندکات

فرهنگ ژاپنی - فارسی

تألیف: مارتین سمبول المور
ترجمه: مظفر باقری
نشر: آندگان - دانشیار
نمونه خوان: معصومه طوقانپور
حروف نگاری: درجه‌ی کتاب
لینوگرافی: آبرنگ
نوبت چاپ: اول (بهار ۱۳۹۰)
چاپ: مسبا
صفحات: فردوس
تیراژ: ۱۰۰ نسخه
بها: ۱۶۹۰۰۰ ریال
شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۵۰۸۰-۲۰-۹

کتاب حقوق مادی و معنوی این طبق قرارداد محفوظ است و هرگونه استفاده غیر قانونی اعم از بازنویسی، خلاصه نویسی، لوح فشرده (CD) و هر گونه تکثیر دیگر کلاً و جزاً بدون اجازه کتبی ناشر ممنوع و قابل تعقیب و پیگرد قانونی خواهد بود.

سرنوشت	۱	مارتین، سمبول المور
عنوان و پدیدآور	۲	فرهنگ ژاپنی - فارسی / مؤلفان: مارتین [صحیح]، سمبول المور [تألیف] / هارز [صحیح] / النور هارز [تألیف] / ماری نووا [ترجمه] / مسبا [ویرایش] / (ویرایشگران) / گردآوری: مظفر باقری / تهران: آندگان، دانشیار، ۱۳۹۰
مشخصات نشر	۳	۲۶۲ ص. جدول
مشخصات نشر	۴	تهران: آندگان - دانشیار، ۱۳۹۰
شابک	۵	۹۷۸-۶۰۰-۵۰۸۰-۲۰-۹
یادداشت	۶	مظفر باقری، صدیق بهزادی، رستمی، مظفر باقری
یادداشت	۷	عنوان به انگلیسی: Romanized japanese persian dictionary
یادداشت	۸	اثر حاضر دو سال ۱۳۷۲ با عنوان فرهنگ ورماسی ژاپنی - فارسی منتشر شد. این فرهنگ ورماسی ژاپنی - فارسی
عنوان دیگر	۹	دیان ژاپنی - واژه نامه ها - فارسی
موضوع	۱۰	فارسی - واژه نامه ها - ژاپنی
موضوع	۱۱	جوردن، الیزا هارز Jordan , Eleanor Harz
شماره افزود	۱۲	ورماسی، نقشه ۱۳۴۲ مترجم - ساقی، مظفر، گردآورنده، مترجم
شماره افزود	۱۳	۱۳۸۹، ۲، ۱۳۸۹، ۱، ۱۳۸۹
وده بندی کنگره	۱۴	۳۱۵۲۲۲۷
وده بندی دیویی	۱۵	۱۸۳۲۵۲۶
شماره کتابخانه ملی	۱۶	

سرکز بخش: انتشارات دانشیار: ۶۶۹۶۳۳۳۳-۷، دورنگار: ۶۶۹۵۲۹۲۵

دفتر مرکزی تهران، خیابان ۱۲ فروردین، خیابان نوروز، شماره ۴۶، ساختمان دانشیار، تلفن: ۶۶۹۶۳۳۳۳-۷

مقدمه

این فرهنگ لغت به زبان گفتاری ژاپنی - فارسی تهیه شده و به خواننده این امکان را می‌دهد تا اصطلاحاتی را که می‌شنود بهتر متوجه گردد و یا منظور خود را در موقعیت‌های روزانه بهتر بیان کنند. در این فرهنگ لغاتی وجود دارد که مثلاً می‌تواند به شما کمک کند تا لوله‌کش را خبر کنید، برای ماشین منگنه‌تان منگنه خریداری کنید و یا ماهی «سوشی» بدون خردل تهیه کنید. با رجوع به این فرهنگ متوجه می‌شوید که کدام یک از افعال ممکن است همگرا باشند مانند *il se* که می‌تواند هم معنای «رفتن» دهد و هم معنای احتیاج داشتن یا گفتن. برخی از مشخصه‌های این کتاب برای شما بسیار سودمند خواهد بود. جملات ژاپنی می‌توانند هم به زبان «کانا» نوشته شوند و یا به زبان «هیراگانا» و یا زبان «کاتاکانا» و یا اینکه ترکیبی از «هیراگانا» و «کاتاکانا» که در این صورت خواندن آن بسیار مشکل خواهد بود. زیرا ژاپنی‌ها ابزار یا علامتی همانند *space* انگلیسی در اختیار ندارند تا برای جدا کردن لغات

از آن استفاده کنند، جملات ژاپنی که به زبان لاتین نوشته شده‌اند (در هر سیستمی)، آسانتر خوانده می‌شود زیرا space (فضای خالی) موجب می‌شود که لغات به صورت واحد مشخص شود. ژاپنی‌ها معمولاً جملات را به صورت ترکیبی و مختلط می‌نویسند یعنی از «کانجی» مشخصه‌های «هیراگانا» (به عنوان زمینه بی‌طرف) جهت پایانه‌های دستوری و مانند آن استفاده می‌کنند، همچنین آنها از کانا به عنوان یک نوع عقب‌نشینی استفاده می‌کنند؛ یعنی هنگامی که درباره «کانجی» نامطمئن هستند و یا درباره آن چیزی نمی‌دانند.

با استفاده از (کاتاکانا) برای لغات جدید (خارجی و) بیگانه و همچنین با استفاده از کانجی برای لغاتی که عناصر تشکیل دهنده آنها سالها پیش از چین به وام گرفته شده‌اند، نویسنده می‌تواند با توجه به سابقه آن لغات را بهتر مشخص سازد.

متأسفانه با استفاده از کانجی نویسنده اغوا می‌شود که بیشتر به نگاه کردن تکیه کند و فراموش کند که ممکن است این متن از طریق تلفن خوانده شود و یا در تاریکی شنیده شود. به همین جهت از لغاتی که از لحاظ شنیداری ما را دچار اشتباه می‌کند نباید استفاده کرد. در نتیجه امروزه ژاپنی نوشتاری وسیله‌ای غیراستاندارد و مصنوعی جهت برقراری ارتباط است و با توجه به نویسنده و متن تغییر می‌کند.

اگر از ده نفر ژاپنی بخواهید که جمله طولانی که از روی یک مجله با صدای بلند خوانده می‌شود بنویسند متوجه خواهید شد که هشت تا ده صورت متفاوت بدست خواهد آمد. تعدادی از نویسندگان احساس می‌کنند که بهتر است لغات جدید خلق کنند و یا علامت اختصاری بسازند که تنها با معنا پیوستگی داشته باشد و این نکته را که آیا نتیجه کار از لحاظ شنیداری معنی و مفهومی دارد را نادید گیرند.

با این حال تمام آنچه گفته شد روستا ساخت زبان پایه است. که زمینه زبان نوشتاری را تشکیل می‌دهد. زبان پایه گفتاری ژاپنی است و به همین دلیل با آگاهی و دانش از ساختار جملات و لغات گفتاری می‌توان به زبان نوشتاری نزدیک شد.

«دستور زبان»

این فرهنگ از جنبه‌های مختلف با دیگر فرهنگ‌ها تفاوت دارد. در ابتدا فرم‌های فعلی لغت به شکل مؤدبانه بیان شده است (ma su...) زیرا این همان چیزی است که شاگردان ابتدایی در اکثر اوقات می‌شنوند و سعی دارند تا در آخر جمله آن را بکار برند. دیگر فرم‌های معمول نیز بیان شده‌اند همانند فرم غیر ماضی صریح (fu... یا U...) و اسم مصدر (de... یا te...) فرم‌های غیر ماضی چه در شکل صریح و چه در شکل مؤدبانه، به وضعیت‌های کلی تکرار شده و یا آینده (انجام دادن، انجام خواهد داد) اشاره دارد. همچنین آنجا برای بیان موقعیت‌هایی که در گذشته آغاز شده اما تا زمان حال ادامه دارد، نیز بکار می‌روند مانند:

«من از پریروز تا حالا (ototo i kara koko ni ima] su)

اینجا هستم.»

و یا برای بیان مواقعی که نتیجه کار تا زمان حال ادامه دارد، همانند:

«من ازدواج کرده‌ام» (kekkon shite ima] su)

فرم گذشته (انجام داد) به آسانی ساخته می‌شود. برای ساخت

مؤدبانه ma] su را به ma] shita تغییر دهید و برای ساخت فرم صحیح

آن، اسم مصدر را گرفته و e آخر را به a تبدیل می‌کنیم که نتیجه چنین

خواهد بود da یا ta. فرم غیر ماضی صریح ای «asem de»، da است اما

هنگامی که اصطلاحاتی اسم بعدی را تعدیل می‌کند، da به na یا no به عوامل مختلف بستگی دارد که در دستور زبان و کتاب‌های درسی شرح داده شده است. در این فرهنگ، در بیشتر موارد، فرم مناسب در داخل پرانتز نشان داده شده است. فرم مؤدبانه de shita, de su است و گذشته صریح آن da iia است (حتی زمانی که فرم غیر ماضی آن به na یا no تغییر کند) و اسم مصدر آن نیز de می‌باشد.

فرم ni... علاوه بر موارد زیادی که به عنوان حرف ادا استفاده می‌شود، (برای)، به عنوان de su، فرم مصدری در معنای «بودن» مانند:

«در آن کار خوب است» shita ne [jozuni narima] نیز عمل می‌کند.

فرم مصدری افعال e... یا i... در زبان گفتاری ژاپنی، بیشتر برای ساخت فرم مرکب استفاده می‌شد و تعداد زیادی از اسامی با تغییر «تکیه صدا» از فرم مصدری مشتق می‌شوند برای مثال yasumi (مرخصی) از yasumi (استراحت کردن) مشتق می‌شود. اسامی و مصدرهایی که از این طریق بدست می‌آید، در فرهنگ ژاپنی - فارسی بیان شده است.

فرم‌های منفی غیر ماضی مؤدبانه از تغییر ma su به mase n و فرم ماضی مؤدبانه از تغییر ma su به mase deshita همانند یک لغت واحد، بدست می‌آید. فرم غیر ماضی صریح به nai... و یا hai (ja) a... ختم می‌شود و فرم ماضی صریح به katta na... و یا katta na a... منتهی می‌شود. اسم مصدر منفی: na] ide... یا na] ide a... است، همانند: و این قدر سریع (تند) برو! () i kudasae ga ima mo ya wa معمولاً kute a] n... می‌آید همانند این جمله:

«شما باید تند و سریع بروید» Isoga nakute wa dame desu

و جمله «ما نباید بخوریم» nakute mo i] i desu Tabe]

صفات در فرم صریح نقل قول می‌شوند، i]i...i(])i...u(])i...a(]) زیرا اغلب پیش از اسم یعنی جایی که فرم صریح متداول‌تر است، بکار می‌روند. فرم‌های مؤدبانه مناسب در آخر جملات به ...idesu،

اما بسیاری از لغات ژاپنی که به عنوان صفت در زبان انگلیسی ترجمه می‌شوند، به دیگر طبقات دستوری تعلق دارند و بیشتر همانند اسم می‌مانند؛ به همین دلیل گاهی آنها را «اسامی صفتی» و یا «صفات اسمی» می‌نامند، اما ممکن است شما فقط به عنوان لغات "nn" به آنها توجه کنید، زیرا هنگامی که اسم بعد از خود را تعدیل می‌کنند به لغت "nn" می‌چسبند.

"heya ga shi] zuka desu"

«اتاق ساکت است»

"shi zuka na heya] desu"

«این اتاق ساکتی است»

همانند اسم، فرم غیر گذشته de su na است (فرم گذشته آن datta است). فرم منفی آن n] ja airmase] (و فرم منفی گذشته صریح katta] jana...) است؛ همه این لغات به همراه اسم پیش از خود بیان می‌شوند تا یک عبارت طولانی را تشکیل دهند. مهم مصدر de] است همانند

heya ga shizuka de kei] ei desu

«اتاقها مرتب و تمیز هستند.»

"ki] rei de shi] zuka na heya"

و «اتاقهایی که مرتب و تمیز

هستند.»

مصدر ni... (شدن) مانند «ساکت شد».

shi] zuka ni narima] shita (ly) همانند

shi] zuka ni asonde ima] su (بازی کردن به آرامی)، معنا می‌دهد.

در نحوه‌ای کاملاً مشابه، اسامی ژاپنی نیز اغلب با فرم‌هایی از de su... (که اغلب نقطه اتصال نامیده می‌شوند) همراه هستند که جایگزین مسند

خاصی می‌کردند. از آنجا که «حرف ادات» در آخر اسم می‌آیند، گاهی به آنها (پسوندد ساز با لفظ الحاقی آخر) گفته می‌شود که همانند حروف اضافه در زبان انگلیسی هستند:

«من از کیوتو به نارا» "kyo to kara Na] ra e ikima] shita"

رفتم»

فاعل و مفعول در زبان انگلیسی معمولاً نشان خاصی ندارند مگر ترتیب قرار گرفتن آنها در جمله، اما از آنجا که در زبان ژاپنی به این صورت نیست، حرف ادات برای نشان گذاشتن فاعل و مفعول بکار می‌رود.

«کی چه کاری را انجامی می» "Da] re ga oshimasu ka?"

دهد؟»

«خوب، کی چه کاری را انجام» "Na] ni o dare ga shima su ka?"

می‌دهد؟»

برای چنین نشانه‌هایی، معنایی مورد نیاز است تا بتوانید از متن، فاعل و مفعول را تشخیص دهید. معمولاً این اشخاص هستند که کاری را انجام می‌دهند و اشیاء هستند که کاری بر روی آنها انجام می‌گیرد. بنابراین اگر حرف ادات O و ga ... حرف شوند (مانند زمانی که که mo (همچنین، حتی) و یا wa (برای اینکه)) شما هنوز می‌دانید که چه کسی چه کاری را انجام داده است:

watashi mo kikima] shita

Sore mo kikima] shita

«(من هم، همچنین آن را شنیدم) (همانند چیزهایی دیگر)»

در زبان گفتاری ژاپنی، چسبیدن پیشوند شخص O به بسیاری از اسامی، بسیار معمول و رایج است که این امر مبهم بودن چنین مسئله‌ای را حل می‌کند. پیشوند، برای ساختن افعال محترمانه و، با اشاره به فاعل جمله، نیز بکار می‌رود. به عنوان یک نکته و اژگانی ساده

o-tegami بیشتر «نامه شما» معنا می‌دهد اما خود لغت هیچ اطلاعاتی در اختیار ما نمی‌گذارد که آیا این اشاره به نامه‌هایی است که شما نوشته‌اید و یا نامه‌ای است که به شما نوشته شده است و تنها می‌تواند معنای (نامه) و یا حتی (نامه‌ها) را بدهد.

go- پیشوند دیگری است که به اسامی معینی می‌چسبد (بیشتر اسامی که ریشه و منبع چینی دارند). اگر چه، بیشتر فرهنگ لغات، فرم‌هایی را که جنبه شخصی دارند را نادیده گرفته‌اند، ما بسیاری از آن‌ها را در این فرهنگ آورده‌ایم زیرا از لحاظ «تکیه صدایی» غالباً قاعده هستند.

سعی نکنید که O- و go را با اسامی جدید بکار ببرید مگر آنکه در این فرهنگ، این فرم‌ها را دیده باشید و یا از یک ژاپنی زبان شنیده باشید. فرم فعل‌های مؤدیانه و غیر مؤدیانه می‌تواند آزادانه ساخته شود. اگر چه برای برخی از افعال، فرم‌های مؤدیانه و حسن تعبیر وجود دارد. برای مثال oshima su معمولاً جایگزین o-ii ni narima su می‌گردد. لطفاً بگویید به عنوان فرم مؤدیانه iiima su (بگو)

«تلفظ»

از آنجا که ما با زبان گفتاری سروکار داریم، لغات به شکل لاتین آورده شده‌اند. سیستم مورد استفاده سیستم عبری (هبرو) لاتین است، که از قدیم مورد استفاده خارجی‌ها بوده، به همراه تعداد کمی از علامات که به تلفظ ما کمک می‌کنند. اگر در وهله اول علامات موجب تکراری شما شدند، توجهی نکنید، بعدها این علامات به عنوان یادآوری آنچه که می‌شنوید، مفید خواهند بود.

عبارات ژاپنی معمولاً با آهنگ کوتاهی همراه هستند تا شنونده متوجه شود این عبارات چه لغاتی را در بر دارند. این آهنگ شامل

الگوهای محدودی از طنین‌های بلند و کوتاه است و هر عبارت یک الگوی اصلی دارد. برای مثال طنین صدایی که بسیار هم متداول است، کمی یکنواخت است: طنین صدا در سیلاب اول کمی پایین است، سپس بلندتر شده و تا آخر به همان شکل باقی می‌ماند

ko no kodomo wa nakanai «این بچه گریه نمی‌کند»

Yo kahama e iku «برو به یوکوهاما»

طنین صدایی که کمتر معمول است، با صدای بلند آغاز می‌شود و بلافاصله پایین می‌افتد و تا آخر به همان شکل باقی می‌ماند.

a me desu «باران می‌بارد»

me guro emo iku «به مکارو نیر برو»

دیگر طنین‌ها تا سطح لغت بالا می‌روند و در نقطه‌ای پیش از پایان کلمه، پایین می‌افتند:

Akasaka «آکاساکا»

i kebu kuro «ایکبوکورو»

Ya sumimashita «آسوده»

زمانی که تکیه صدا بر «پایین افتادن طنین صدا» بر روی سیلاب آخر قرار دارد، بعضی اوقات قادر به شنیدن آن نخواهید بود مگر آنکه به لغت دیگری همانند «ادات» بچسبید:

ha na (ga akai) «بینی (قرمز است)»

ha na (ga akai) «گل (قرمز است)»

هنگامی تغییر، طنین در میان سیلاب بلند انجام می‌گیرد، احتمالاً متوجه می‌شوید که در بین سیلاب خیزان و افتادن بوجود می‌آید، همانطور که در اسم مکان‌های زیر نشان داده شده است:

Osaka = o saka «اوزاکا»

kyo to = kyo o to «کیوتو»

Ryuku = ryu ukyu «ریوکیو»

Daito - ku = da ito oku «دایتوکو»

هنگامی که لغت بیش از یک نشان تأکید دارد، به این معناست که این لغت شکل‌های گوناگونی دارد. بعضی از مردم، ممکن است آن را با خیزان در یکی از سیلاب‌ها تلفظ کنند و بعضی دیگر با خیزان در سیلاب متفاوت.

هنگامی که نشان تأکید در بین پُرانتز قرار دارد، اغلب لغت یا لغت قبلی که خود نشان تأکید را به همراه دارد، یک عبارت می‌سازد و همین امر تفاوت میان hi roshima و riyoshima su را مشخص می‌کند. (هیروشیمه، استفاده کردن). نشان □ بجای زمانی استفاده می‌شود که لغت شکل‌های گوناگون دارد، بدون هیچ تکیه صدایی. بعضی از سخنگویان لغت را با آنها با طنین بلند بیان می‌کنند، در این صورت چه کاری باید انجام دهید؟ فقط کافی است آنچه را می‌شنوید، تقلید کنید. این نماد به شما می‌فهماند که این لغت کدامیک از طنین صدایی استاندارد را داراست. تکیه صدا در یک لغت مشخص، بخصوص فرم فعلی آن، همانطور که در قسمت دستور زبان توضیح داده شده است، ممکن است در مفاهیم معین تغییر کند. این تغییرات ممکن است تکیه صدایی به همراه داشته باشد و یا تکیه صدایی سیلاب آخر را حذف کند. یک لغت مرکب دارای یک «تن صدایی» اصلی است که تابع قوانینی است که این قوانین از قوانین عناصر مرکب مستقل هستند.

سخنگویان ژاپنی اغلب ا و U واکدار (صدادار) کوتاه را در بعضی از کلمات، آن‌چنان آهسته تلفظ می‌کنند که گویی آنان را حذف می‌کنند. حذف واکها (حروف صدادار) یک پدیده سطحی و یک نوع تماس آنی

است در زمانی که می‌خواهید جمله موردنظر خود را بیان کنید. همچنین، این واکها در سیستم نوشتاری قدیمی نادیده گرفته می‌شوند. اما در مقابل این قوانین نکات دقیقی وجود دارد که به جای آوای *u* و *i* (باهم) می‌باشند و اغلب به دلیل حد و مرز لغت و دیگر عوامل دستوری درگیر و دچار مشکل هستند. این مسئله تنها آهسته تلفظ کردن و نجوا کردن *i* و *u* در میان حروف بی‌صدای (*p, t, k, f, s, h*) نیست. اگرچه این قانون به نوبه خود، قانون خوبی است. در یک لغت می‌توان بیش از یک واکه (حروف صدادار داشت) که به آهستگی تلفظ می‌شود:

«من آن را شنیدم» (*k'kima shita*)

اما در سیلاب بعدی این‌طور نخواهد بود.

معمولاً اولین یا دومین سیلاب است که مستعد آهسته تلفظ شدن یا به عبارت دیگر نجوا شدن است، اما نه همیشه؛ زیرا سیلابهایی که با (*p, t, k*) آغاز می‌شوند پایدارتر از سیلاب‌هایی هستند که با اصوات انسدادی (*ch, ts*) آغاز می‌شوند. همچنین سیلاب‌هایی که با اصوات انسدادی شروع می‌شوند، از سیلاب‌هایی که با اصوات ادغامی آغاز می‌شوند، پایدارتر هستند (*t, h, s, sh*). در لغت *rekishi-ka* (تاریخ) از واژه *rekishi* (تاریخ) دومین سیلاب است که مستعد نجوا شدن یا آهسته تلفظ شدن است.

قانون عمومی دیگر این است که *u* و *u* در آخر لغاتی که «تکیه صدایی» اصلی دارند، بی‌صدا هستند و این امر در صورتی است که آن لغت یک عبارت و یا یک جمله را به پایان برساند و به همین دلیل است که ما تماس فرم‌های غیر ماضی مؤدبانه را به این شکل *ma su...* می‌نویسیم.

حروف (با صدا) قبل از حروف هسامت بی واک (بی صدا) بی صدا هستند مانند: «می‌توانم، اما *dekima su ga*» برای اسامی و شکل‌های فعلی بجز

ma su... نشانه دیگری که چنین مواردی همانند a و l بی واک (بی صدا) باشند، وجود ندارد. زیرا در اغلب اوقات بعد از آنها، ادات یا عناصر دیگری که با صامت واگذار آغاز می شوند، بکار می روند، برای مثال ga su (گاز)، به تنهایی ga su (و da su (آن را خاموش کن) da su تلفظ می شود، اما سیلاب دوم در عبارت معمول تری که می شنوید، واگذار (صدار) خواهد بود همانند

Otsuke te kudsai

گاز را روشن کن

شکامی که shima su (انجام می دهد، سوم شخص) به اسمی می چسبد که این اسم به سیلاب کاهش پذیر منتهی می شود، ما واک مناسب بی صدا را می نویسیم: insatsu (چاپ کردن) به insatsushima su (آن را چاپ کن) تبدیل می شود. (این فرهنگ لغت همیشه توجه شما را به موقعیت های عادی و با قاعده جلب نمی کند تا حروف صدادار (واگذار) را به خاطر داشته باشید، همانند insatsu «shite چاپ کردن آن».) در آغاز و ابتدای یک لغت (کُسا kusa) و یا در وسط و میان یک لغت (مداد empitsu) یک واک بی صدا، همانطور بی صدا باقی می ماند مگر این که سیلاب ها با صدای بلند خوانده شوند.

در استفاده از حروف لاتین سنتی (قدیمی) این فرهنگ از سیستم نوشتاری قدیمی یعنی mm-mb و mp پیروی می کند در حالی که در حال حاضر این لغات به صورت np و nm-nb نوشته می شود. اولین حرف، نشان دهنده سیلاب خیشومی است که وجودش بر اثر صدای اطرافش است و به همین جهت قبل از صدایی که توسط لبها تولید می شود (m,p,b) صدایی همانند m کشیده می شود. باین وجود قبل از f و در دیگر موارد، سیلاب با حرف n نشان داده می شود. بنابراین (جزوه یا رساله pamphlet) به این شکل است pa nfu re tto.

تعداد زیادی از ژاپنی‌ها fu را hu تلفظ می‌کنند. سیلاب hi اغلب گامی انسدادی تلفظ می‌شود (همانند ich در زبان آلمانی) و شما ممکن است متوجه شده باشید که عده کمی از ژاپنی‌ها آن را shi تلفظ کنند، خصوصاً هنگامی که بی‌صدا می‌شود. زمانی که واژ shito به گوشتان می‌رسد، دقت کنید زیرا یکی از تلفظ‌های گوناگون hito (شخص) است. برای تولید واک ژاپنی u لبها زیاد گرد نمی‌شوند و در تولید سیلاب‌های su و tsu که برای تلفظ آن‌ها زبان کاملاً جلو می‌آید، کاملاً آزادند. بنابراین صدای u صدایی است بین i و u.

در این فرهنگ فرق میان دو نوع g که مورد استفاده تعداد زیادی از سخن‌گویان است، نشان داده نشده است زیرا موقعیت‌های تلفظی امروزه دستخوش تغییرات است و آن بخش از کلمه که بار معنایی را حمل می‌کند، در بسیاری از نقاط کشور حذف می‌شود. اما با توجه به اعتبار تلفظی، تلفظ نرم g خصوصاً آن هنگام که قسمت اصلی لغت است، و یا با یک حرف ادات آغاز می‌شود، بیشتر رواج دارد همانند ...ga. فرم نرمتر g از درون بینی تلفظ می‌شود، همانند ng در انتهای کلمه انگلیسی sing بعضی دیگر g را به صورت آهسته و همانند نجوا تلفظ می‌کنند، یعنی انسدادی و اکدار (صدادار) را بجای خیشومی، واکه‌های بلند u و i در تمامی موارد با ماکرون («-») که بالای حروف صدادار گذاشته می‌شود) نوشته می‌شوند اگر چه عملاً با واکه‌های دابل oo و uu معادل هستند و اغلب به همان شکل رونویسی می‌شوند. واکه‌های بلند a و e و نیز همانند هم هستند، اما در اصطلاح خارجی‌ها، e بلند و در بیشتر موارد به صورت ei نوشته می‌شود و از املاء صحیح «هیراگان» پیروی می‌کند که همین گویای این حقیقت است که در بعضی مناطق مردم ei را به صورت صدای ترکیبی تلفظ می‌کنند، در «کاتانکا»

واکه‌های بلند و سیلاب با یک فاصله جدا می‌شوند؛ به عبارت دیگر واکه‌های بلند بعد از سیلاب به همراه خط فاصله (دش) نوشته می‌شوند؛ در «هیراگانا» واکه‌های بلند به صورت واکه‌های دویل نوشته می‌شوند oo,uu,ai,ee,aa اما به دلایل تاریخی اکثر اوقات o بلند به صورت ou نوشته می‌شود و به همین دلیل است که زمانی که برای نوشتن یک لغت ژاپنی از سیستم لاتین استفاده می‌کنید، باید hoUhoU را بنویسید تا بتوانید لغت را به سیستم «هیراگانا» تولید کنید و همین می‌تواند به «کانجی» که برای لغت hoho (روش) مناسب است، تغییر یابد. (اما شما osaka را به صورت o o sa ka می‌نویسید زیرا اولین عنصر این اسم o کلمه i Oki (بزرگ) جزء یکی از استثناهاست است. ما این لغت را بجای اینکه «نشانه بلند» بالای i مفرد بگذاریم، به این صورت می‌نویسیم: biiru و این عمل به دو دلیل است یکی، زیبایی کلام و دیگری، ملاحظات زبان‌شناسی. در بیشتر موارد i بلند شامل دو عنصر متفاوت دستوری است، یکی همانند صفاتی که به i-i ختم می‌شوند و دیگر آن که کمتر محسوس است مانند اسامی برای مثال chi i (مقام).

«راهنمای علامات»

درباره علامات که در زیر نشان داده شده‌اند، در بخش مقدمه توضیح بیشتری داده شده است.

افتادن طنین صدا بعد از سیلاب نشاندار اتفاق می‌افتد هنگامی که «تکیه صدایی» بر روی سیلاب آخر است. افتادن طنین صدا بخوبی واضح نیست مگر این که لغت دیگری بدنبال آن بیاید.

a}me

باران

ashi

پا

[] = لغت، گاهی بدون «تکیه صدایی» تلفظ می‌شود.

da[] jiya برنامه حرکت قطارها

funa[] lyoi دریازدگی

[] = لغت، دارای «تکیه صدایی» است، که در صورت مؤکد بدون لغت بعد از آن تلفظ نمی‌شود.

bony'a[] ri shima () su فراموشکار است

Isaga naide kudasa () i این قدر تند نرو

a, e, o, u = واکه‌هایی که با ماکرون (-) همراه هستند، به اندازه واکه‌های عادی دوبار تلفظ می‌شوند.

byodo (na) مساوی

kyuka حکم مرخصی، مرخصی

peji قلم

wa-puro تکمیل کننده لغت

U و i = این واکه‌ها با فشار تلفظ می‌شوند

hito شخص، مرد، مردم

suki-ma دهانه، ترک

Mara اصطلاحی است که ما برای واحد هجایی شکل زبان ژاپنی

بکار می‌بریم. هر mora معرف یک ضربه است و همان واحد زمانی را

اشغال می‌کند. (یک کلمه سه هجایی از لحاظ زمانی سه مرتبه از کلمه

یک هجایی طولانی‌تر است.) گویش استاندارد زبان ژاپنی (که توسط

اهالی اصل توکیو و تحصیلکرده‌هایشان صحبت می‌شود) را می‌توان

براساس mora 113 بقرار زیر شرح داد.

۵ حرف صدادر تنها

۶۷ حرف بی‌صدا + باصدا